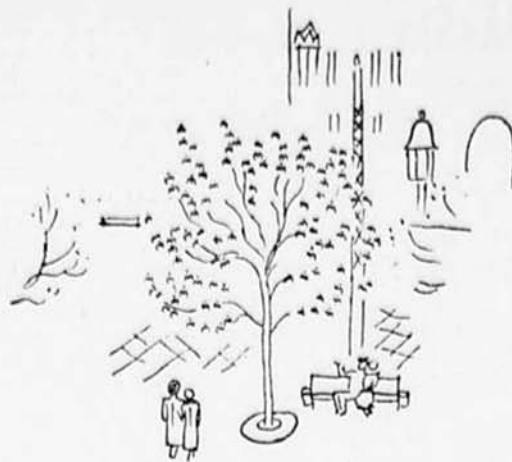

Den afsindige kastanje

I aar som før springer paa Raadhuspladsen det fjerde træ fra Vesterbro ad Vestre Boulevard ned mod Langebro ud længe før alle pladsens andre. Det er signalet til foraar i København.

DET kan hælde os alle — som tiderne gaar —
at vi syns, der blir længre og længre til vaar.

Den er aldrig før kommet saa sent som i aar,
saavidt jeg da forstaar.

Man blir træt, man blir trist,

man blir sær, man blir sur —

ens humør er en ganske stiltfærdig tortur —

man gaar rundt om sig selv som en bjørn i et bur —

du i dit,

jeg i mit ...

men paa Raadhuspladsen ved jeg, at der findes en kastanje —

hvis De vil, saa kan jeg hitte den i mørke, ja det kan jeg —

jeg ved ogsaa, hvad den tænker hele vintren, naar den staar

beroende og groende saa pianissimoende ...

den har det nemlig lissom jeg: den længes efter vaar!

Alt er endnu i mol, men jeg drømmer i dur

om at gaa i Paris i den bare figur

mellem ammer og unger paa formiddagstur

i Jardin Luxembourg —

om at sidde i ro paa en lille bistro

med en blaa caporal og en spæd fin a l'eau

i et solskin, der er som en himlens cadeau —

c'est Paris,

mon ami!

Og naar aftenrøden blaaner blandt boulevardernes kastanjer —

aa, jeg ville, om jeg kunne, synke ned paa knæ foran jer!

saa at sidde der og lytte til de mange par, der gaar

charmerende parlerende, med hjerterne mousserende

fra træ til træ og kys til kys og føle, det er vaar!

Men hos os holder vaaren paa nordisk manér

et uendelig langt akademisk kvarter,

og saa staar man alligevel en morgen og ser,

at miraklet det sker:

foran Raadhuset ude paa pladsens kvadrat

er et eneste træ blevet helt desperat

og begynder paa foraaret ganske privat,

speciel

for sig selv —

Det er Raadhuspladsens eneste afsindige kastanje,

der er bristet ud i knopper som den reneste champagne,

og naar den først gir signalet og saa altfor tidlig staar

henrivende belivende og grønt tilkendegivende,

saa ved enhver i København, at det er blevet vaar!